

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 26120

гр. София, 05.10.2022 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 45 СЪСТАВ, в закрито заседание на пети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ГЕРГАНА К. Г.

като разглежда докладваното от ГЕРГАНА К. Г. Гражданско дело № 20211110133105 по описа за 2021 година

Производството е по чл. 248, ал. 1 от ГПК.

С молба с вх. № 165330/08.08.2022г. Х. Г. П., чрез адв. Тодор Г. от Монтанска адвокатска колегия е сезирал съда с искане за изменение на постановеното по делото Решение от 25.07.2022г. в частта за разноските. В молбата е изложено, че по делото е представен списък с разноските по чл. 80 от ГПК за сумата в размер на 700,00 лева, а съдът е присъдил разноси в общ размер на 400,00 лева. Молителят обосновава искането за присъждане на сумата още в размер на 300,00 лева с мотивите, че ищецът е подал в хода на настоящото производство и молба за обезпечение на иска /посочено е че същата има характер на молба за обезпечение на бъдещ иск/, като считат, че същата има характер на отделен иск и по нея следва да се присъди за процесуално представителство адвокатско възнаграждение още в размер на 300,00 лева. Молят решението на съда да бъде допълнено в горепосочения смисъл.

В законоустановеният едноседмичен срок по реда на чл. 248, ал.2 от ГПК ответникът е депозирал отговор, по отношение допустимостта и основателността на молбата, в който е изложил съображения за неоснователност на молбата.

Предвид горепосоченото, съдът намира следното:

Съгласно чл.248, ал.1 от ГПК, в срока за обжалване, а ако решението е не обжалваемо – в едномесечен срок от постановяването му, съдът по искане на страните може да допълни или да измени постановеното решение в частта на разноските. Законодателят допуска решението да бъде изменено или допълнено в частта за разноските. В първата хипотеза, следва да има изрично произнасяне на съда по отношение на размера на присъдените разноси, но той да не съответства на реално направените от страната разноси или признатите такива по размер, а във втората хипотеза съдът следва да е пропуснал въобще да се произнесе в диспозитива по искането за разноси, като настоящия случай касае хипотезата на изменение на решението в частта за разноските. Съдът се е произнесъл с Решение по горепосоченото дело, което подлежи на обжалване в двуседмичен срок от

съобщението, което решение е връчено на молителя на 02.08.2022г., а молбата за изменение на решението в частта за разноските е подадена в съда на дата 08.08.2022г, поради което съдът намира, че молбата е подадена в законоустановения срок и като такава е допустима за разглеждане по същество.

По същество молбата е неоснователна.

По делото съдът констатира, че съдът се е произнесъл с решение, като е присъдил разноски на ищеца съобразно изхода на спора в размер на 400,00 лева, от които 100, лева за държавна такса и 300,00 лева за адвокатско възнаграждение, за реалното заплащане и до който размер по делото са налице доказателства за реално заплащане, съобразно постановките на т.1 от ТР № 6/2013г. на ОСГТК на ВКС. Ищецът в хода на производството е сезирал съда и с искане за допускане на обезпечение на така предявения иск в хода на висящо производство на основание чл. 389, ал.1 от ГПК, като искането е уважено. Това искане няма характер на молба по 390 от ГПК или по чл. 207 от ГПК, като по последното действително се дължи отделна такса и може да се претендират разноски. Затова доколкото подадената молба няма характер на такава за обезпечение на бъдещ иск, а на молба за обезпечение, подадена в хода на висящо исково производство съдът намира, че тя не е отделна от така предявения иск, а за представителство пред настоящата инстанция във връзка с подадения иск, ищецът доказва разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 400,00 лева, съгласно подаден от него списък с разноските /л.46 по делото/, присъдени от съда.

Не е спорно, че съобразно [чл. 78, ал. 1 ГПК](#) ищецът има право на присъждане на съдебни разноски в пълния им доказан размер и доколкото ответникът не е направил възражение за прекомерност на същите. Не е спорно и, че съобразно изхода на делото на присъждане подлежат и направените от ищеца разноски в производството по обезпечаване на предявените искове – така изрично и задължителното за съдилищата ТР № 6/6.11.2013 г. на ВКС – ОСГТК /т. 5/, но тези реализирани в хода на обезпечително производство по допускане на бъдещ иск или по това с правно основание чл. 207 от ГПК.

Вярно е че обезпечителното производство, дори и развило се в рамките на исков процес, има относителна процесуална самостоятелност. Същото е функционално свързано с иския процес, а доколкото подготвя успешния изход на принудителното удовлетворяване на правото – и с бъдещия изпълнителен процес /ТР № 1/21.07.2010 г. на ВКС – ОСГТК/. Това производство има две фази: 1) по допускане на обезпечаването на иска и 2) по налагане на допуснатата обезпечителна мярка. Двете фази се развиват пред различни органи, но същите са част от единния обезпечителен процес така Ж. С., БГПП, изд. 2012 г., стр. 1209, стр. 1220 – 1226.. Според т. 5 от ТР № 6/6.11.2013 г. на ВКС – ОСГТК "направените от страните в обезпечителното производство разноски се присъждат с окончателното съдебно решение по съществото на спора, с оглед крайният му изход". Доколкото в ТР разноските не са разграничени по отделни фази, то следва да се приеме, че се имат предвид всички направени разноски в обезпечителното производство и в двете му фази – както по допускане, така и по налагане на обезпечението, независимо пред кой орган

те са се развили, като именно това тълкуване е проведено и в ТР № 6/6.11.2013 г. Няма друга възможност разносните по налагане на обезпечителните мерки да бъдат събрани по друг ред, вкл. и директно от съдебния изпълнител в рамките на образуваното пред него производство. Това производство няма характер на изпълнително такова по смисъла на ГПК, като липсва и изпълнителен титул в полза на ищеца, въз основа на който те да бъдат събрани от ЧСИ – такъв може да бъде само съдебен титул, доколкото дължимостта на тези разноси от ответника е обусловено от положителния за ищеца изход по исковото дело, преценката за което принадлежи само на съда съобразно т. 5 от ТР № 6/6.11.2013 г. на ВКС – ОСГТК. Действително, разносните по изпълнението могат да се събират от ЧСИ и директно съгласно [чл. 79 ГПК](#) /без изпълнителен лист/, но само в рамките на изпълнително производство, образувано въз основа на друг изпълнителен титул, докато развитото се пред ЧСИ производство по [чл. 400 ГПК](#) не е изпълнително производство, а обезпечително такова. В това производство съдебният изпълнител не е компетентен нито да признава, нито да събира разноси на която и да е страна, така както това не може да стори и друг орган в подобно производство по налагане на други обезпечителни мерки /напр. съдията по вписванията при налагане на възбрана – [чл. 400, ал. 2 ГПК](#)/. Следователно, ако тези разноси не се присъдят от съда в исковото производство, те ще останат невъзмездни за спечелилата исковия спор страна, което е очевидно несправедливо. Ето защо в решението си по съществото на спора исковият съд следва да разпредели отговорността за разносните, направени и в двете фази на обезпечителното производство – по допускане и по налагане на обезпечението.

По гореизложеното съдът намира, че ищецът доказва в рамките на исковото производство разноси за адвокатско възнаграждение на стойност 400,00 лева, като в това число е включено и адвокатско възнаграждение за представителство по делото. Не се установи във връзка с допуснатото обезпечение ищецът да е заплатил разноси пред ЧСИ, дори представеният от него втори договор за правна защита и съдействие от 12.03.2022г. /л.57 по делото/ не предхожда молбата на адвокат Г. до ЧСИ от 18.06.2021г. за спиране на изп.д. № 20218380406332, а следхожда подаването на тази молба, поради което съдът не може да приеме, че това са разноси, свързани с така допуснатото от съда обезпечение. Не се установи да са заплатени такси в изпълнителното производство във връзка с така допуснатото от съда обезпечение.

По гореизложеното съдът намира молбата за изменение на така постановеното решение в частта за разносните за неоснователна и като такава следва да бъде оставена без уважение.

Така мотивиран съдът:

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ молба с вх. № 165330/08.08.2022г., подадена от Х. Г.

П., чрез адв. Тодор Г. от Монтанска адвокатска колегия за изменение на постановеното по делото Решение от 25.07.2022г. в частта за разноските.

Определението подлежи на обжалване пред СГС в двуседмичен срок от връчване на препис от него на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____